

Слава Україні! Героям слава!
Краєвий провідник Організації українських націоналістів (ЗУЗ)
Дамян Дмитрів

Постій, 30 червня 1942 р.

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.42. – Арк.64. Копія. Машинопис.

№ 27

Слово ОУН (С.Бандери) в першу річницю проголошення самостійної Української держави

30 червня 1942 р.

Постій
Передавайте з хати до хати, з рук до рук!

СЛОВО

Організації українських націоналістів в першу річницю проголошення самостійної Української держави у Львові дня 30 червня 1942 р.

Український народ!

Тисячі років пройшло з того часу, як наші древні предки мечами вкороїли оцю землю, що на ній сьогодні живемо. Тисячі років захищали своїми грудьми багату соняшну Україну перед загарбниками, дикими наїздниками, ордами чужими. Падали в боях, вмирили в полонах, в неволі, примирали голодом і холодом, та зброї не склали ніколи. Завжди приходив час, коли на ворожих трупах таки врешті святкували перемогу.

Так було в княжій добі, так було в козацький і гайдамацький час, так було вчора, є сьогодні, так і буде завтра. Ми не дали і не дамо себе на поталу ворогам! Ніколи не змінємо волі й свободи народу за ласкавий шматок хліба чужинців, наїздників, за “нову вищу культуру”, за “вселюдські” ідеї.

Хліб маємо свій, культуру рідну теж, а серце наше не вміщає любови до цілої Європи чи світу.

Ми маємо свою батьківщину – Україну!

Живемо як одиниці і як покоління лиш один раз і тому хочемо бути

вільними і щасливими. Збудуймо кращу долю як вже не собі, то тим, що жити будуть після нас. І тому наш наказ: “Здобудеш Українську державу, або згинеш у боротьбі за неї”!

Хижі й загарбницькі наші сусідні народи на протязі довгих часів руйнували наш край. Силою, підступом і зрадою хотіли замінити український нарід в своїх рабів, а з України зробити терен колоніальної експлуатації. Колись Польща, Московщина, Туреччина, опісля Росія, Австрія, врешті нова червона Москва, нова Польща, Мадярщина, Румунія і останньо Німеччина “визволяли” і “визволяють” Україну і всі приносять нам в дарунок “вищу культуру” та свої ідеї і теорії. Одні вгодували нас соціалізмом, другі демократією, треті расизмом, а всі разом і поодинокі лиш на те, щоб обдурити нас, поділити, а згодом цупко зловити за горлянку, й терором придавивши, – ссати з нас всі соки. Коли в 1917 р. український нарід шляхом національної революції почав будувати самостійну Українську державу, тоді наш північний московський сусід проголосив другу революцію - комуністичну. Ленін, цей найбільший московський фашист, своїми облудними гаслами, терором і силою придавив тоді вільну Україну, пов’язав її знову з Москвою і таким чином врятував “єдину неділиму матушку Росію”, збудувавши нову тюрму народів вже під новою назвою ССРСР. Нам сказано тоді, що у пролетаріату немає батьківщини, що нема народів самостійних, лиш класи, що одиноко для нас спасенним є не гасло “Україна для українців”, а “Пролетарі всіх країн, єднайтеся”. Тим часом ми вже сьогодні переконалися на практиці, що означають всі ці теорії. Сьогодні бачимо, що існує не боротьба класів, а боротьба націй, сьогодні бачимо, що нас експлуатує вже не поміщик, не буржуй, а ворог національного порядку — німець, москаль, маляр, румун, жид, поляк. Нам вже все одно — чи німець пролетар, чи німець — буржуй, бо оба вони щиро погодилися на багатій українській землі. Нам вже все одно - чи москаль і жид ще пролетарі, чи вже ні, бо ми бачимо, що Сталін проголосив не пролетарську війну, а “вітчизняну” — значить національно-російську.

Не треба, нам чужих пролетарів, бо всі українці сьогодні вже лиш пролетарі.

Український нарід завжди всім наїздникам-окупантам відповідав кривою боротьбою. Родилися в Україні кращі сини, що в трудну годину взивали весь нарід до боротьби: Святослав, Ігор, Байда, Хмельницький, Мазепа, Залізняк, Шевченко, Петлюра, Коновалець. На їх поклик піднімались мільйони – весь нарід.

Всі за одного, оден за всіх!

І били ворогів, і сходило сонце волі!

Сьогодні йде бій з московсько-жидівським більшовизмом. Німці на

весь світ голосять, що вони боронять Європу перед заливом комунізму. Тим часом забули всі, що ще в січні 1918 р. ми, українці, перші в світі загородили шлях більшовизмові. Під проводом головного отамана Симона Петлюри вели трагічну війну з північною навалою. І після війни ні на мить не притихала боротьба на Україні. З безпосередньої війни ми перейшли на підпільно-революційну (Єфремов-Хвильовий) і через два десятки років вели оцю найтяжчу з найтяжчих воєн під проводом полковника Євгена Коновальця.

Культурний світ Західної Європи тоді був глухий і сліпий. Ніхто не чув нас тоді, не хотів бачити. Ніхто не чув тоді стогону мільйонів наших братів, вмираючих голодною смертю, не бачив кривавих стінок в підвалах ЧЕКА, ГПУ і НКВД, не знав про катованих на Соловках. Ніхто не спішився нас “визволяти”.

Повстаннями, рейдами, саботажами ми розбивали сили московсько-жидівського окупанта. Коли ж врешті загорілась війна, ми партизанськими діями включилися в фізичне нищення його і активно виступили під проводом нашого провідника Степана Бандери.

Дня 30 червня 1941 року у Львові Українські національні збори проголосили:

“Волею Українського народу, Організація українських націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує створення Української держави, за яку поклали голови цілі покоління найкращих синів України. ОУН під проводом її творця і вождя Євгена Коновальця, що вела в останніх десятиліттях кривавого московсько-більшевицького поневолення завзяту боротьбу за свободу, взиває весь український нарід не скласти зброї так довго, доки на всіх українських землях не буде створена суверенна влада. Суверенна українська влада запевнить українському народові лад і порядок, всесторонній розвиток усіх його сил та заспокоєння усіх його потреб”.

Таким чином, Організація українських націоналістів як провідник і безпосередній учасник боротьби за Українську державу, перебрала до своїх рук відповідальність за дальшу долю народу.

Після років важкої підпільної боротьби, неволі й терпінь врешті прийшла довгождана хвилина власної державності. Хоч знесилені і змучені, ми швидко почали відбудовувати зруйноване життя, творити його власні незалежні сили.

Україна почала жити і рости!

Здавалося, все піде найкращим шляхом. Українські бійці масово почали здаватись в полон, щоб в рядах Української самостійної армії іти в бій проти окупанта України. Всі звільнені українські терени швидко організовувалися, все життя наладжувалося руками самих українців.

Це, однак, не подобалося новим нашим західним “визволителям”. Не такої треба було України. Вони теж, як колись Москва, несуть “визволення” України, але його розуміють інакше, по-своєму.

Вже після кількох днів самостійний Український уряд під проводом голови уряду Ярослава Стецька був арештований. Теж був арештований і провідник ОУН Степан Бандера. Німці почали ліквідувати українські уряди, військо, міліцію, зачиняти школи, культосвітні товариства. Наші українські землі поділили не лиш між мадярів, румунів, але і в своїй державній системі розділили нас ще окремими кордонами. Почались арештування самостійників-націоналістів, а в таборах полонених тисячами гинули наші брати-українці.

Включаючи Україну в колоніальну систему “Нової Європи, німці свідомо ліквідують всю територіальну індустралізацію України, оставляючи лиш шахти і заводи, потрібні до експлуатації природних багатств. Україна має бути хліборобською країною. А щоб з землі української і м’язів українських селян висати якнайбільше користи, німці проголосили свою т.зв. “земельну реформу”*.

Подібно як і більшовики, німці заборонили вживати в газетах слів: самостійний, соборність, державність і націоналізм. На їх місце впроваджують одиноким спасенню і найвищу для українського народу ідею – це ідея праці (“працюй, Іване і не зважай на втому”!)

Одних в табори полонених, других в Німеччину на роботи, третіх до тюрем, четвертих до колоніального війська, а п’ятих терором, шибеницями і шомполами змусити до послуху.

Ми, українці, знайшлися в тяжкому положенні. З одної сторони московсько-жидівська навала ще дихає своїм чадом, з другої – нова Німеччина з своєю колоніальною політикою вже дається нам добре взнаки. Честь наша наказує нам боротися. Тим часом ще йде бій з московсько-жидівським більшовизмом, і політичний розум наказує нам виждати.

Тим то, коли сьогодні в першу річницю проголошення самостійності Української держави ми оцінюємо Акт 30 червня, то треба ствердити, що він був історично правним актом та виявом волі цілого народу жити власним незалежним життям, подібно актів 22 січня 1918 і 1919 років та першого листопада 1919 р.**.

Актом 30 червня 1941 р. вже на початку цієї, Другої світової, війни

* Німецька аграрна реформа в Райхскомісаріаті Україна звелася фактично до перейменування радянських колгоспів у громадські господарства. Збереглася існуюча форма експлуатації селян. Попри декларації про наміри відновити приватну власність, реально було розпайовано близько 10% земельних угідь.

** Акти 22 січня 1918 і 1919 рр. та 1-го листопада – йдеться про IV Універсал Центральної Ради, Акт Злуки УНР і ЗУНР та проголошення незалежності ЗУНР.

ми заявили про наше становище до т.зв. “нового європейського порядку”, що його будує Німеччина. А коли німці зажадали відкликання самостійності Української держави, голова уряду не погодився і зате опинився у тюрмі, а ми почали черговий етап боротьби за самостійну Українську державу.

Цим врятовано саму ідею самостійності України, а ми остали вірні заповітам великих наших державних мужів Петлюри і Коновальця. Ми не продали себе за шматок хліба чужим окупантам, так як це зробив з одної сторони Гречуха і Корнійчук, з другої – Скоропадський, Мельник і Штепа. При тому, однак, ми не ведемо сьогодні народу на барикади, не йдемо в фізичний бій з новими господарями України за здобуття території. Нашим першим ворогом є таки Москва, байдуже – чи сьогодні ще вона червона, чи завтра вже буде біла.

Ми тільки не сміємо дати себе обдурити одним чи другим окупантам і повірити в їхні брехливі гасла та теорії. Нам не вільно забувати за Україну, за самостійну Українську державу і полюбити якусь нову батьківщину, якусь “Нову Європу”, чи СРСР, бо горе нам!

Бо тоді Ви, селяни, будете наймитами на власній землі, а Ви – робітники, невільникми заводів та шахт.

Тільки у власній нашій Українській самостійній державі будемо справжніми господарями, будемо жити заможньо і щасливо.

Хто ще вірить чужинцям і гадає, що поза Україною йому буде добре, той сліпий, зрадник, або дурень.

Україна для українців – це перше гасло! Самостійна Українська держава – це наша мета.

Не стерли нас вороги з лиця землі до сьогодні – не зітруть вже і тепер. Прийде час, і мільйони нас стануть до бою за свої права на своїй землі.

На силу відповімо силою! Україна живе і жити буде!

Організація українських націоналістів – це наш перший легіон. Провідник Степан Бандера – це той, що дає нам сьогодні наказ до боротьби. Ми виконуємо його, і на руїнах зійде нове сонце – воля України.

Ми заявляємо: що не діялось би ще на нашій Україні, які орди не перекочувались би по ній, які ідеї, гасла й теорії не прищиплювали б чужинці, - ми з обраного нами шляху вже не зійдемо!

Бо недалекий вже час, коли Україна ділом 45-мільйонної нації здвигне черговий акт Державності України, тим разом остаточний!

“Ще не вмерла Україна, ні слава, ні воля.

Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля!”

Постій, 30 червня 1942 р. Слава Україні – Героям слава!
Організація українських націоналістів!

*ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.63. – Арк.16.- 16 зв.
Друк.прим.*

№ 28

**Звернення ОУН (А.Мельника)
до українців в Україні та в
еміграції про збирання книжок рідною мовою**

Червень 1942 р.

Українці!

Наше завдання - відродити українську душу, ідею, любов до Батьківщини й віру в її перемогу. Це завдання допоможе нам сповнити відповідна література – книжка.

Книжкова продукція на українських землях ще перед війною стояла далеко позаду такої ж продукції інших, вільних народів. Причина цього відома: це займанницькі режими, що мали завданням змести українську націю з лиця землі.

Передовсім московські большевики, що впродовж довгих років свого панування у великій Україні завдали нам незмірного горя, нищили все те, що хоча б нагадувало Україну, зокрема рідну школу, просвіту, бібліотеки, читальні, заборонили давати національні вистави, співати національних пісень, розмовляти рідною мовою, не говорячи вже про те, що завчасу ліквідували як “ворогів народу” українських письменників, а з ними всю українську націоналістичну літературу; видавання української національної літератури взагалі було неможливим, бо цілу книжкову продукцію перебрали в свої руки большевики, видаючи будь московські, будь українські формою, але московські змістом книжки, що їх ціллю було випачити душу українського народу.

По зайнятті Західньоукраїнських земель таке ж діло знищення зачали вести большевики й там. У першій мірі жертвою впала книжкова продукція та публічні й приватні бібліотеки, що між іншим крили в собі скарби книжкової продукції української еміграції, яка намагалася